

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci și cinci

Divinitatea întrupată: mărturisirea profundă a lui Petru și implicațiile ei

Jeff Pippenger

2024-04-15

Când Petru și-a formulat răspunsul la întrebarea lui Hristos cu privire la cine spun ucenicii că este Hristos, el a mărturisit că Iisus este Cel Uns, Hristosul, Mesia. El a mai spus că El este Fiul lui Dumnezeu.

Când a venit Iisus în părțile Cezareii lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au zis: Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre proroci. El le-a zis: Dar voi, cine ziceți că sunt Eu? Iar Simon Petru, răspunzând, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești tu, Simone Barjona, căci nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu, Care este în ceruri. Și Eu îți spun: Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:13-19.

Prin Petru, Duhul Sfânt a prezentat adevărul esențial pentru ca cei o sută patruzeci și patru de mii să înțeleagă. El a făcut aceasta la Panium, adică Cezareea lui Filip. Panium este cel mai sacru sit templar al cultului dragonului, căci Grecia reprezintă lumea, iar lumea în zilele de pe urmă este Organizația Națiunilor Unite, care este reprezentantul pământesc al dragonului. „Porțile iadului” este o denumire pentru templul lui Pan, zeul-capră grec. Templul a fost construit în fața unei peșteri care adăpostea Izvorul din Panium. Izvorul din Panium alimenta râul Iordan, care este un simbol al lui Hristos.

Numele „Iordan” înseamnă „cel care coboară”, și își începe cursul în regiunea muntoasă a nordului Israelului, alimentându-se în principal din izvoarele Muntelui Hermon, cel mai înalt vârf al lanțului Hermon, unde se află izvorul numit „porțile iadului”. Hermon înseamnă „sacru”, iar „Jordon” înseamnă „a coborî”. Râul Iordan curge din înălțimile Muntelui Hermon și coboară prin Valea Riftului Iordanului, ajungând în cele din urmă la Marea Moartă, care este cel mai jos punct de pe suprafața Pământului.

Apele care hrănesc râul Iordan, care își au originea în templul lui Pan și care, în cele din urmă, ajung la cel mai de jos punct de pe pământ reprezintă coborârea pe care a înfăptuit-o Fiul lui Dumnezeu când a părăsit cel mai înalt munte sacru pentru a coborî la cea mai de jos „mare moartă” a acestei lumi. Coborârea lui Hristos din cer până la moartea pe cruce reprezintă, de asemenea, faptul că El Și-a luat asupra Sa trupul omului căzut, căci călătoria Sa din cer până la cruce a fost hrănită de apele care își aveau originea în „porțile iadului”.

Marea Moartă nu este doar locul cel mai jos de pe pământ, ci este și cea mai sărată întindere de apă de pe pământ, de nouă ori mai sărată decât oceanul. Moartea lui Hristos pe cruce, prefigurată de Marea Moartă, este locul în care El Și-a întărit legământul cu mulți.

Și orice prinos al darului tău de mâncare să fie sărat cu sare; nici să nu lași să lipsească sarea legământului Dumnezeuului tău din darul tău de mâncare; cu toate jertfele tale vei aduce sare. Leviticul 2:3.

În cursul său, de la izvoarele Muntelui Hermon, râul Iordan trece prin Marea Galileii, cunoscută și ca Lacul Tiberiada și Lacul Kinneret. Galileea înseamnă „o balamă” sau „un punct de cotitură”. Tiberiu este numele conducătorului roman care i-a urmat lui Augustus Cezar, iar, datorită formei lacului, acesta se numește Kinneret, care înseamnă „o harpă” sau „o liră”. Punctul de cotitură pentru omenire a fost atunci când Tiberiu Cezar a domnit și Isus a fost răstignit, iar toate harpele din cer au amuțit. Mărturia geografică a râului Iordan, în legătură cu „porțile iadului”, adică templul zeului grec Pan, vorbește despre mărturia pe care Petru a proclamat-o prin inspirația Duhului Sfânt.

Întruparea lui Hristos a fost unirea dumnezeirii cu omenirea care a avut loc atunci când dumnezeiescul Fiu al lui Dumnezeu Și-a luat asupra Sa trup omenesc, unind astfel dumnezeirea cu omenirea, așa cum este reprezentată de apele izvorului lui Pan care alimentează râul Iordan. Ceea ce alimenta izvorul lui Pan erau roua, ploaia și zăpada care cădeau pe munții Hermon, Hermon reprezentând muntele „sfânt”, care este Ierusalimul de sus.

O cântare a treptelor. A lui David. Iată, cât de bun și cât de plăcut este ca frații să locuiască împreună, în unire! Este ca untdelemnul de preț, turnat pe cap, care se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, până la poalele veșmintelor lui; ca roua Hermonului și ca roua care se pogoară pe munții Sionului: căci acolo a poruncit Domnul binecuvântarea: viața pentru veșnicie. Psalmii 133:1-3.

„Untdelemnul de preț” care se cobora pe barba lui Aaron era untdelemnul întrebuințat la ungerea lui și a fiilor săi ca preoți ai lui Dumnezeu.

Să iei din sângele de pe altar și din untdelemnul ungerii și să stropești cu acestea pe Aaron, pe veșmintele lui, pe fiii lui și pe veșmintele fiilor lui, împreună cu el; și el va fi sfințit, împreună cu veșmintele lui, cu fiii lui și cu veșmintele fiilor lui, împreună cu el. Exodul 29:21.

Petru a exprimat mărturisirea tuturor ucenicilor și, făcând aceasta, a exprimat mărturisirea celor o sută patruzeci și patru de mii, care urmează să fie unși ca o preoție unită, înălțată ca un stindard. „Untdelemnul” cu care a fost uns Aaron era, de asemenea, ca roua de pe Muntele Hermon și, de asemenea, ca roua de pe munții Sionului. „Untdelemnul” și „roua” sunt mesajul care reprezintă ungerea Duhului Sfânt.

Ascultați, ceruri, și voi vorbi; și ascultă, pământule, cuvintele gurii mele. Învățătura mea va picura ca ploaia, cuvântarea mea se va prelinge ca roua, ca ploaia mărunță peste iarba fragedă și ca aversele peste iarbă: căci voi proclama Numele Domnului; atribuiți măreție Dumnezeuului nostru. Deuteronomul 32:1-3.

„Roua” este „doctrina” care cade pe munții Sionului și este „untdelemnul” ungerii care îi unește pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt preoții lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Doctrina picură ca ploaia și se pogoară ca roua, fiindcă este „vestită”. Ea este vestită, pentru că cerurile și pământul trebuie să-și plece urechea și să asculte cuvintele gurii Lui, printr-o preoție unită, care este stindardul ce proclamă mesajele Strigării de la miezul nopții și ale Strigării celei Tare.

Cât de frumoase pe munți sunt picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea; care vestește binele, care vestește mântuirea; care spune Sionului: Dumnezeul tău împărățește! Străjerii tăi își vor înălța glasul; într-un glas vor cânta împreună: căci vor vedea cu ochii lor, când Domnul va întoarce Sionul. Izbucniți în bucurie, cântați împreună, voi, ruine ale Ierusalimului: căci Domnul a mângâiat poporul Său, a răscumpărat Ierusalimul. Domnul și-a descoperit brațul Său cel sfânt înaintea ochilor tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru. Isaia 52:7-10.

Străjerii din zilele de pe urmă, reprezentați de Petru, vestesc mântuirea și pacea și vor fi uniți, căci vor vedea ochi în ochi. Acest lucru se întâmplă când „Domnul aduce din nou Sionul”. Cuvântul ebraic tradus prin „a aduce din nou” înseamnă „a inversa”. Când Domnul inversează Sionul, înseamnă că Sionul fusese în captivitate, așa cum este reprezentată de împrăștiere, iar inversarea are loc când captivitatea încetează.

Căci așa zice Domnul: După ce se vor împlini la Babilon șaptezeci de ani, vă voi cerceta și voi aduce la îndeplinire cuvântul Meu cel bun față de voi, aducându-vă înapoi în locul acesta. Căci Eu cunosc gândurile pe care le gândesc cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de rău, ca să vă dau un deznodământ așteptat. Atunci Mă veți chema, veți merge și vă veți ruga Mie, și vă voi asculta. Și Mă veți căuta și Mă veți găsi, când Mă veți căuta din toată inima voastră. Și Mă voi lăsa găsit de voi, zice Domnul; și voi face să se întoarcă robia voastră, și vă voi aduna din toate neamurile și din toate locurile în care v-am izgonit, zice Domnul; și vă voi aduce iarăși în locul din care v-am făcut să fiți duși în robie. Ieremia 29:10-14.

Toți prorocii se referă la zilele de pe urmă, iar în zilele de pe urmă poporul Său se află într-o robie care urmează a fi întoarsă, spre împlinirea mărturiei prorociei.

Cuvântul care a venit lui Ieremia din partea Domnului, zicând: Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel, zicând: Scrie-ți într-o carte toate cuvintele pe care ți le-am spus. Căci, iată, vin zile, zice Domnul, când voi întoarce robia poporului Meu, Israel și Iuda, zice Domnul; și îi voi aduce înapoi în țara pe care am dat-o părinților lor, și o vor stăpâni. Ieremia 30:1-3.

După trei zile și jumătate de somn, așa cum Lazăr a dormit patru zile, iar Daniel a jeliț douăzeci și una de zile, Mihail îi învie pe cei doi martori, care sunt poporul Său din zilele de pe urmă, îi aduce la unitate și, de asemenea, îi unge printr-un mesaj care este publicat în întreaga lume. Acel mesaj este „roua” Muntelui Hermon (muntele sacru), care alimentează izvorul lui Pan, care, după aceea, alimentează râul Iordan. Ungerea înfăptuită prin acel mesaj reprezintă ungerea lui Isus, care a marcat momentul în care El a devenit Hristosul, pe care Petru a identificat-o.

Când Petru L-a identificat pe Hristos drept Fiul lui Dumnezeu, el L-a prezentat pe Hristos atât ca Fiul lui Dumnezeu, cât și ca Fiul omului, lucru reprezentat de apele «porților iadului» care

alimentează râul Iordan. Mărturisirea lui Petru a fost rostită prin inspirația Duhului Sfânt, iar acel adevăr, că Isus era Hristosul, Unsul, și că El era deopotrivă Dumnezeu și om, a fost identificat de Isus drept adevărul care avea să constituie punctul central al bătăliei îndreptate împotriva poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă, căruia Hristos i-a făgăduit biruința, căci «porțile iadului» nu vor birui acest adevăr.

Adevărul este că la 11 septembrie 2001, întocmai cum Isus a fost uns la botezul Său, a început pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, și că în acea istorie avea să fie o dezamăgire care avea să ucidă poporul Său din zilele de pe urmă, până când El îi va învia și le va întoarce robia. Procesul învierii include unificarea poporului Său într-o oaste puternică, care este ridicată ca un stindard. Lucrarea de înviere, curățire, unificare și ridicare, după moartea pe străzi, este ilustrată în versetele zece până la cincisprezece din capitolul unsprezece al cărții Daniel, precum și în alte pasaje biblice. Dar în versetele treisprezece până la cincisprezece Hristos i-a adus din nou pe ucenicii Săi la Cezareea lui Filip, la Panium, și acolo pecetea lui Dumnezeu este imprimată pentru veșnicie.

Numai când înțelegem profunzimea acestor fapte putem recunoaște revelațiile adevărului aflate în mărturia de la Cezareea lui Filip. În versetul optsprezece al capitolului șaisprezece din Matei, numele lui Simon Barjona este schimbat în Petru, nume care simbolizează pe cei o sută patruzeci și patru de mii, după cum s-a menționat anterior într-un articol recent. Revelația matematică stabilită în verset îl preamărește pe Isus ca Numărătorul Minunat, căci nu numai că Petru poate fi înțeles ca reprezentând pe cei o sută patruzeci și patru de mii, ci Matei 16:18 este, de asemenea, simbolul matematic al "phi".

Înainte de a aborda matematica asociată cu „phi”, trebuie notat că „phi” face parte din cuvântul „Philippi”, al doilea dintre cele două nume ale orașului Panium. Versetul optsprezece precizează că Isus i-a vorbit lui Petru în ebraică; cuvintele au fost consemnate în greacă și, mai târziu, traduse în engleză. Acești trei pași atestă controlul lui Hristos asupra Cuvântului Său. Când cuvântul este considerat împreună cu sistemul matematic al înmulțirii pozițiilor numerotate, se arată că numele Petru echivalează cu o sută patruzeci și patru de mii, subliniind astfel pe Isus drept Minunatul Numărător. Chiar în același verset, unde Isus proclamă că Își va zidi Biserica, Minunatul Numărător a controlat procesul de traducere pentru a se asigura că adevărul reprezentat în versetul optsprezece din capitolul șaisprezece reprezintă simbolul matematic „phi”.

Și Eu îți mai spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile iadului nu o vor birui. Matei 16:18.

Biserica Lui nu este pur și simplu întemeiată pe doctrina că Isus este Hristosul și că El este Fiul lui Dumnezeu, ci și pe faptul că El este Cuvântul, iar Cuvântul a creat și guvernează toate lucrurile, inclusiv matematica, gramatica și lucrările oamenilor.

În El am dobândit și o moștenire, fiind predestinați după hotărârea Celui ce lucrează toate lucrurile potrivit sfatului voii Sale. Efeseni 1:11.

Phi, adesea reprezentat prin litera greacă ϕ (phi), este o constantă matematică aproximativ egală cu 1,618033988749895. Acest număr este cunoscut sub denumirea de raportul de aur sau proporția divină. Este un „număr irațional”, ceea ce înseamnă că nu poate fi exprimat ca o fracție simplă, iar reprezentarea sa zecimală continuă la infinit fără a se repeta.

Raportul de aur are numeroase proprietăți remarcabile și apare în diverse contexte din matematică, artă, arhitectură, natură și alte domenii. El se regăsește adesea în forme geometrice, precum dreptunghiuri, pentagoane și dodecaedre, în care raportul dintre latura mai lungă și cea mai scurtă este egal cu phi.

În artă și arhitectură, se consideră că raportul de aur creează proporții plăcute din punct de vedere estetic. El a fost folosit de artiști și arhitecți de-a lungul istoriei, de la civilizațiile antice până în Renaștere și dincolo de aceasta, pentru a proiecta compoziții, clădiri și opere de artă. În matematică, raportul de aur apare în diverse ecuații și șiruri matematice, inclusiv în șirul lui Fibonacci, în care fiecare termen este suma celor doi termeni precedenți. Pe măsură ce termenii șirului lui Fibonacci cresc, raportul dintre termeni consecutivi tinde către phi.

În versetul 16:18, găsim numărul matematic phi (1,618...). Isus, Dumnezeuul „care lucrează toate după sfatul voii Sale”, a hotărât să-Și așeze semnătura, ca Palmoni, Numărul Minunat sau Numărătorul Tainelor, în geografia profetică ce identifică câmpul de bătălie al Bisericii Sale împotriva porților iadului în zilele de pe urmă. Pe acel câmp de bătălie profetic, prin stăpânirea Sa asupra numerelor, El i-a reprezentat pe cei o sută patruzeci și patru de mii prin „Petru”, căruia i-a fost schimbat numele din „Simon”, cel care aude mesajul porumbelului, în „Petru”, marcând astfel pe cei o sută patruzeci și patru de mii drept poporul Său al legământului din zilele de pe urmă.

„Piatra” pe care El a ales să-Și zidească Biserica este piatra de temelie, temelia și piatra din capul unghiului a „de șapte ori” menționate în Leviticul douăzeci și șase, căci nu există nicio temelie adevărată care să nu fie Hristos. De la botezul lui Hristos, când Simon a „auzit” solia porumbelului, și până la crucea de la Marea Moartă, timp de o mie două sute șaiszeci de zile, de două ori în fiecare zi se aducea jertfa de dimineață și de seară, cu excepția zilei de pe urmă a celor o mie două sute șaiszeci de zile; căci în ziua aceea jertfa de seară i-a scăpat preotului, iar pe cruce Hristos a murit ca a două mii cinci sute douăzecea jertfă.

Totul este groază și confuzie. Preotul este pe punctul de a înjunghia jertfa; dar cuțitul îi cade din mâna fără vlagă, iar mielul scapă. Tipul s-a întâlnit cu antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Marea jertfă a fost adusă. Calea în Sfânta Sfintelor a fost deschisă. O cale nouă și vie este pregătită pentru toți. Nu mai este nevoie ca omenirea păcătoasă și îndurerată să aștepte venirea marelui preot. Dorul veacurilor, 757.

„Stânca” pe care El avea să-Și zidească Biserica este piatra de temelie pe care au lepădat-o zidarii, al cărei număr este „două mii cinci sute douăzeci”. Într-un singur verset scurt, Hristos Se prezintă drept Stăpânul a toate, iar când face aceasta, El stă în picioare și vorbește în versetele treisprezece până la cincisprezece din capitolul unsprezece al lui Daniel.

Și Eu îți mai spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile iadului nu o vor birui. Matei 16:18.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeu nostru; iar cele descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri în veci.” Deuteronom 29:29. Dumnezeu nu a revelat niciodată oamenilor modul în care a înfăptuit lucrarea creației; știința omenească nu poate pătrunde tainele Celui Preaînalt. Puterea Sa creatoare este la fel de nepătrunsă ca însăși existența Sa.

Dumnezeu a îngăduit ca un potop de lumină să se reverse asupra lumii atât în știință, cât și în artă; însă, când cei ce se pretind oameni de știință abordează aceste subiecte dintr-o perspectivă pur omenească, ei vor ajunge negreșit la concluzii greșite. Poate fi nevinovat să speculăm dincolo de ceea ce a revelat Cuvântul lui Dumnezeu, dacă teoriile noastre nu contrazic faptele consemnate în Scripturi; dar cei care părăsesc Cuvântul lui Dumnezeu și caută să explice lucrările creației Sale pe principii științifice derivă fără hartă și busolă pe un ocean necunoscut. Cele mai mari minți, dacă nu sunt călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu în cercetarea lor, se rătăcesc în încercările lor de a desluși raporturile dintre știință și revelație. Pentru că Creatorul și lucrările Sale sunt atât de departe de cuprinderea lor, încât nu le pot explica prin legi naturale, ei socotesc istoria biblică lipsită de credibilitate. Cei care se îndoiesc de credibilitatea relatărilor din Vechiul și Noul Testament vor fi conduși să meargă un pas mai departe și să se îndoiască de existența lui Dumnezeu; iar atunci, pierzându-și ancora, sunt lăsați să se izbească de stâncile necredinței.

Aceste persoane și-au pierdut simplitatea credinței. Ar trebui să existe o convingere statornică în autoritatea divină a Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu. Biblia nu trebuie judecată după ideile oamenilor despre știință. Cunoașterea omenească este o călăuză nesigură. Scepticii care citesc Biblia de dragul cărtirii pot, printr-o înțelegere imperfectă fie a științei, fie a revelației, să pretindă că găsesc contradicții între ele; dar, înțelese cum se cuvine, ele sunt în perfectă armonie. Moise a scris sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu, iar o teorie corectă a geologiei nu va revendica niciodată descoperiri care să nu poată fi puse de acord cu afirmațiile lui. Tot adevărul, fie din natură, fie din revelație, este consecvent cu sine în toate manifestările sale.

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt ridicate multe întrebări la care cei mai erudiți nu pot niciodată răspunde. Ni se atrage atenția asupra acestor subiecte pentru a ne arăta cât de multe există, chiar și printre lucrurile obișnuite ale vieții de toate zilele, pe care mințile finite, cu toată laudata lor înțelepciune, nu le pot niciodată înțelege pe deplin.

Și totuși, oamenii de știință cred că pot pătrunde înțelepciunea lui Dumnezeu, ceea ce El a făcut sau poate face. Este larg răspândită ideea că El este constrâns de propriile Sale legi. Oamenii fie Îi neagă sau Îi ignoră existența, fie socotesc că pot explica totul, chiar și lucrarea Duhului Său asupra inimii omenești; și nu-I mai cinstesc Numele, nici nu se mai tem de puterea Sa. Ei nu cred în supranatural, neînțelegând nici legile lui Dumnezeu, nici puterea Sa infinită de a-Și împlini voia prin ele. În uzul curent, termenul „legile naturii” cuprinde ceea ce oamenii au putut descoperi cu privire la legile care guvernează lumea fizică; dar cât de limitată este cunoașterea lor și cât de vast este câmpul în care Creatorul poate lucra în armonie cu

propriile Sale legi și totuși cu totul dincolo de înțelegerea ființelor finite!

Mulți învață că materia posedă o putere vitală — că anumite proprietăți îi sunt conferite materiei, iar apoi aceasta este lăsată să acționeze prin energia ei inerentă; și că procesele naturii sunt conduse în armonie cu legi fixe, asupra cărora nici Dumnezeu Însuși nu poate interveni. Aceasta este o știință falsă și nu este susținută de Cuvântul lui Dumnezeu. Natura este slujitoarea Creatorului ei. Dumnezeu nu Își anulează legile și nici nu lucrează împotriva lor, ci le folosește neîncetat ca instrumentele Sale. Natura dă mărturie despre o inteligență, o prezență, o energie activă, care lucrează în și prin legile ei. În natură există lucrarea neîncetată a Tatălui și a Fiului. Hristos spune: „Tatăl Meu lucrează până acum, iar Eu lucrez.” Ioan 5:17.

Leviții, în imnul lor consemnat de Neemia, au cântat: «Tu, numai Tu, ești Domn; Tu ai făcut cerul, cerul cerurilor, cu toată oștirea lor, pământul și tot ce este pe el, ... și Tu pe toate le păstrezi.» Neemia 9:6. În ceea ce privește această lume, lucrarea de creație a lui Dumnezeu este încheiată. Căci «lucrările au fost sfârșite de la întemeierea lumii». Evrei 4:3. Însă energia Sa este încă lucrătoare în susținerea celor create de El. Nu fiindcă mecanismul, odată pus în mișcare, ar continua să funcționeze prin propria-i energie inerentă, bate inima și urmează răsufflare după răsufflare; ci fiecare răsufflare, fiecare pulsație a inimii, este o dovadă a grijii atotcuprinzătoare a Aceluia în care «trăim, ne mișcăm și avem ființă». Faptele Apostolilor 17:28. Nu datorită unei puteri inerente pământul își dă, an de an, roadele și își continuă mișcarea în jurul soarelui. Mâna lui Dumnezeu călăuzește planetele și le menține în poziție în mersul lor rânduit prin ceruri. El «scoate la număr oștirea lor; pe toate le cheamă pe nume, prin măreția puterii Sale, căci este tare în putere; niciuna nu lipsește». Isaia 40:26. Prin puterea Sa înverzește vegetația, apar frunzele și înfloresc florile. El «face să crească iarba pe munți» (Psalmul 147:8), iar prin El văile sunt făcute roditoare. «Toate fiarele pădurii ... își caută hrana de la Dumnezeu», iar orice făptură vie, de la cea mai mică insectă până la om, depinde zilnic de purtarea Sa de grijă providențială. În cuvintele frumoase ale psalmistului, «Toate acestea așteaptă de la Tine.... Ceea ce le dai, aceea adună; Îți deschizi mâna, se satură de bunătăți». Psalmul 104:20, 21, 27, 28. Cuvântul Său stăpânește elementele; El acoperă cerurile cu nori și pregătește ploaie pentru pământ. «El dă zăpada ca lâna; împrăștie bruma ca cenușa». Psalmul 147:16. «Când Își rostește glasul, este mulțime de ape în ceruri, și El face să se ridice aburii de la marginile pământului; face fulgere cu ploaia și scoate vântul din vistieriile Sale». Ieremia 10:13.

„Dumnezeu este temelie tuturor lucrurilor. Toată știința adevărată este în armonie cu lucrările Sale; toată educația adevărată conduce la ascultare față de guvernarea Sa. Știința ne descoperă noi minunății; ea se avântă la mari înălțimi și cercetează noi adâncimi; dar nu aduce din cercetările ei nimic care să contrazică revelația divină. Ignoranța poate căuta să susțină concepții false despre Dumnezeu prin apeluri la știință, dar cartea naturii și Cuvântul scris își aruncă lumină una asupra celeilalte. Astfel suntem conduși să-L adorăm pe Creator și să avem o încredere inteligentă în Cuvântul Său.” Patriarhi și Profeti, 113-115.